

Przyszła wiosna, więc Chłop się zabrał do roboty;
wziął Piłę oraz Świder i naprawia Płoty.
A Sąsiadka Leosia, gdy minęły Mrozy,
wypuściła z Obory Kozła oraz Kozy.
I jeszcze wielkie Pranie w południe zrobiła;
na drewnianych Widelkach Wełnę rozwiesiła.
Wesoła Magdalenka czuje się wspaniale.
Z Radości dziś upiekła Makowiec, Rogale.
A kiedy zmierzch zapada nad Strumień pomyka;
wije Wieniec z stokrotek i słucha Słowika.
Kwitną Miłki, Słonecznik, mnóstwo niezabudek,
bo Krasne Ogrodniczki dbają o Ogródek.
Pszczołki kwiatki wachają - to ich Raj prawdziwy.
W wodzie Karaś ucieka. Nie chce do Oliwy!
Przez Mokre jadę Mosty. W dole Wisły głębia
i po chwili przed sobą ujrzałem Gołębia.
W przepięknej, zalesionej Roztocza krainie
Jeleń - choć nie ma Rogów - podskakując płynie.
Wśród iglastego Suszu, na Polanach, w Laskach
wygrzewają się Węże na gorących Piaskach.
I Łosie się zjawiają - leśnik mi powiedział,
a w Sobotę pod Świerkiem widziano Niedźwiedzia.
Słonka szuka pędraków - bada teren grząski,
Nur nurkuje z Rybitwą, Nisko lecą Gąski.
Stanowczo Wam oświadczam - nie blef to ni bajka,
że się duży Mikołaj mieści w Mikołajkach.
Było też Całowanie w środku Europy,
kiedy pod Bukiem Hannę napotkały Chłopy!

Powiecie, że się tutaj gramatyka kłania,
bo któż wielkie litery pisze w środku zdania.
Ale inne znaczenie te wyrazy mają;
geograficzne nazwy w nich się ukrywają.
Zasiądźcie więc w fotelu, albo na kanapie,
by każdą z nich odnaleźć na ojczyznej mapie.

23.02.1998

WROCLAWSKIE KRASNALE

Tak bajali starzy czasem;
hen za górą, hen za lasem,
gdzieś tam w niezgłębionej dali
zamieszkiwał ród krasnali.

Tamże każdy mały ludek
śliczny domek miał, ogródek,
i kubraczek, i czapeczkę,
i talerzyk, i łyżeczkę...

Chociaż tacy byli mali,
dla wspólnoty pracowali.
Budzili się bladym świtem,
by się cieszyć dobrobytem.

A po pracy - moi mili
- znakomicie się bawili.
Bo ta mądrość ich łączyła:
w zgodzie i w jedności siła.

Aż zawołał Waldi: Basta!
Pora ruszać nam do miasta,
by poznawać nowe kraje,
idee i obyczaje.

Czuli już wędrówki znoje,
kiedy dla nich swe podwoje
otwarł z gościnności sławny
Wrocisława gród pradawny.

Gdy już w mieście tym mieszkali
stroje dawne zachowali.
Lecz niektórzy - jak się zdaje
- zmienili swe obyczaje.

I niejednym wzorem ludzi,
pracą się niechętnie trudzi.
Szuka w życiu przyjemności,
bawi się..., przyjmuje gości...

Czasem do flaszki zagląda,
ku smakołykom spogląda
i dotąd jest łakomczuchem,
aż zlegnie... do góry brzuchem.

Etos pracy - jak wieść niesie
- ceni... w własnym interesie.
Przyznam jednak, że wciąż wielu
społecznego patrzy celu.

Dziś ich spotkać można wszędzie!
Są w przedszkolu. Są w urzędzie.
Są w fabryce, w mlecznym barze,
na basenie i przy farze.

Nie wierzycie - sprawdźcie sami!
Wrocławskimi ulicami
spacerując - duzi, mali
mijają rzesze krasnali.

30.08.2013

* **Waldi** - Waldemar Fydrych (pseudonim Major) - polski happener, artysta i pisarz, lider Pomarańczowej Alternatywy, w symbolice której krasnale odgrywały dość istotną rolę.

* **Wrocisław** - legendarny założyciel Wrocławia (książę czeski Vratislav I)

Z NOWOROCZNEJ SZOPKI

Świat w sylwestrowych tonął blaskach.
Taneczne szlifowano formy.
Drogi Ministrze - szukaj paska!
Bez niego spadną nam reformy.

Co by się wtedy pokazało
powiem Ci, boś swój chłop, choć obcy.
Lepiej, żeby się nie wydało,
co prezentują moi chłopcy.

W twoim wyglądzie czas naniósł zmiany;
brak tu i ówdzie, waga na luzie.
To nie ty jesteś dziś uwielbiany.
Innym ślą uśmiech dziewczęce buzie.

Rano dostrzegasz grymas tej twarzy,
co towarzyszy ci przy goleniu.
Czy jeszcze ciebie sympatią darzy
i czy pozwoli trwać ci w marzeniu?

Chcesz mocno wierzyć, że jesteś młody,
bo przecież nadal takim się czujesz.
I wówczas mrzonkom tym rzuca kłody
głosik dziecięcy: Dziadku! Żartujesz?

08.07.2008

DZIAD I OBRAZ

Dziad obraz prosił, licząc, że ten go wspomże.
Lecz obraz ciągle milczał. No bo cóż on może!

11.03.2007

DZIWIY?

(nazwy geograficzne)

Gdy przypadł w kalendarzu weekend niezbyt krótki,
żeby wypocząć - wpadłem wprost do Zimnej Wódki.
Wcale chyba nie miałem najmądrzejszej miny,
ujrzawszy tuż przed sobą kawałek Koniny.
Dziwiłem się pod Pcimiem ludziska kochani,
że choć wciąż jestem trzeźwy - to jestem na Bani.
Na Polanie usiadłem - po jakiejś godzinie,
myśląc: Czy to wypada deptać po Łysinie.
Poślizg był pod kontrolą, gdym zjeżdżał po trawie.
Uszczerbku nie poniosłem, a byłem w Naprawie.
Do głowy za Olkuszem myśli się wkradają:
Czy Klucze na pustynię drogę otwierają?